

NUTRIČNÍ PORADENSTVÍ JAKO SOUČÁST LÉČBY PORUCH PŘÍJMU POTRAVY

FHS UK 2017

V této práci autorka nahlíží na léčbu poruch příjmu potravy optikou biopsychosociálního modelu a snaží se hlouběji prozkoumat roli nutričního terapeuta v kontextu celého procesu. Téma práce si autorka zvolila zcela samostatně, velkou míru samostatnosti a výzkumných dovedností projevila také při realizaci své studie.

Práce má teoretickou a empirickou část. V teoretické části je představena problematika poruch příjmu potravy s deskripcí jejich nejběžnějších typů – a to od klinického obrazu, přes jejich dopad na životy pacientů a jejich nejbližších až po léčbu těchto poruch. Domnívám se, že tato část se autorce zdařila, text je čtivý a dobře strukturovaný. Autorka projevila dovednost zorientovat se v relevantní literatuře, nicméně jistě by bylo přínosné čerpat ze širšího spektra zdrojů, zejména co se týče efektu léčebných přístupů, jež je ilustrován v řadě zahraničních studií. Jak autorka správně v práci poukazuje, vzhledem k multifaktoriální povaze příčin vzniku poruch příjmu potravy je nutné i k léčbě přistupovat interdisciplinárně. Specifickou úlohu zde zastává nutriční terapeut a právě jí se autorka ve svém výzkumu zabývá. Empirická část práce je podle mého mínění zpracována také velmi dobře. Všechny kroky jsou adekvátně popsány a odůvodněny. Vzhledem k tomu, že poruchy příjmu potravy se řadí mezi psychické poruchy, je velice zajímavé zkoumat, jak jejich léčbu vnímá odborník – nepsychotherapeut. Jako přínosný vnímám také pohled nutričních terapeutů na vzájemnou spolupráci s dalšími odborníky – psychotherapeuty, sociálními pracovníky a samozřejmě lékaři. Prostřednictvím otevřeného kódování autorka dospěla ke třem hlavním kategoriím. Analytická práce s daty je uspokojivá. Vidím zde prostor pro hlubší vhléd i interpretaci, např. se to týká části o motivaci pacientů – jak se stalo, že je práce s ní v kompetenci psychotherapeutů, ale nikoliv nutričních terapeutů, i když odborná literatura praví opak? Jak se nutriční terapeuti „vyrovnávají“ s rozparem, kdy na jedné straně jsou si vědomi tendence pacientů ke zkreslování faktů, ale na druhé straně se snaží o maximální přijetí toho, co jim pacient nabízí. Jak vlastně vnímají skutečnost, že spolupracují především s psychotherapeutem, ale v mnohem menší míře s lékařem (a sociálním pracovníkem)? Za jak důležitou vlastně považují nutriční terapeuti spolupráci s lékařem? Dozvídáme se pouze, že ne větší než s psychotherapeutem. Výsledky autorčina výzkumu jsou diskutovány na pozadí teoretických poznatků v samostatné kapitole, kterou považuji za povedenou.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **výborně – velmi dobře**.